

Ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, πνέω κατὰ τρόπον γλυκύν, ἥπιον ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Εἶν' ἡ γῆ ἀνθοστόλιστη καὶ γλυκοπνέει τ' ἀέρι
Γ. Μαρκορ., ἔνθ' ἄν.

Γνωρίζω πόσον ὕπουλος εἶναι γιὰ μένα ὁ χρόνος
κι ὁ ἄνεμος ποὺ γλυκοπνέει τώρα
Π. Ζητουνιάτ., ἔνθ' ἄν.

γλυκόπνοος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή, 13 Α. Με-
λαχρ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 247 Ν. Ἔστ. 20 (1936),
1477 — Λεξ. Δημητρ. γλυκύπνοος Δ. Σολωμ., 181.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ν ο ῖ. Ὁ τύπ.
γ λ υ κ ό π ν ο ο ς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γ λ υ κ ό ς, διὰ τὸ ὅπ.
βλ. γ λ υ κ ό ς.

Ἐπὶ ἀνέμου, ὁ πνέων ἥπιως, ἀπαλῶς, εὐαρέστως, οἶονεἰ
γ λ υ κ ά, ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Ὡσὰν γλυκόπνοο | δροσᾶτο ἀεράκι
μέσα σὲ ἀνθότοπο, | κειὸ τὸ παιδάκι
τὴν ὕστερη ἔβγαλε | ἀναπνοή
Δ. Σολωμ., ἔνθ' ἄν.

Τώρα τοῦ Ἀπρίλη τὸ γλυκόπνοο τὸν ἀέρα
σαλπύγγων τὸν ἐτάραξε ὁ ἀχὸς ἀγρίων

Κ. Παλαμ., ἔνθ' ἄν. β) Μεταφ., εὐχάριστος, εὐάρεστος, οἶο-
νεῖ γλυκὺς Ν. Ἔστ., ἔνθ' ἄν. Α. Μελαχριν., ἔνθ' ἄν.: Κ' ἔχω
ὅλο τὸ θάρρος μιὰ π' ἄκουσ' αὐτὰ τὰ γλυκόπνοα τὰ ὄνειρα
Ν. Ἔστ., ἔνθ' ἄν. || Ποίημα.

Κ' ὑμέναιους δένει μυστικούς με τὸν παλμὸ τῆς ὥρας
᾿ς τοὺς φλοίσβους, ᾿ς τὰ τρεμόφυτα καὶ ᾿ς τὰ γλυκόπνοα
μῦρα
Α. Μελαχριν., ἔνθ' ἄν.

γλυκοπόθητος ἐπίθ. Μεγίστ. — Γ. Βλαχογιάνν., Λόγ.
καὶ ἀντίλ., 76 γλυκοποθητός Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Νίσυρ. —
Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γ λ υ κ ο π ό θ η τ ο ς. Βλ. Ἐρωτοπαί-
γν., 44 (ἔκδ. Hesselting-Pernot) «ὥς διὰ τὴν γλυκοπόθητον,
τὴν κόρην τὴν κουρτέσαν». Ὁ τύπ. γλυκοπόθητη καὶ εἰς
Ριμ. κόρης καὶ νέου, στ. 69 (ἔκδ. É Legrand, B.G.V., 2.53)
«λοιοπὸν γιὰ γλυκοποθητὴν σ' ἔχω καὶ γιὰ κυρά μου».

Ὁ οἶονεῖ γ λ υ κ έ ρ ς ποθητός, ὁ ἀγαπητός, προσφιλής,
περιπόθητος ἔνθ' ἄν.: Δὲν ξέρουνε μέσ' ᾿ς τὰ μεθύσι τους τὰ
ἐρωτικά, μήτε ἂν ὑπάρχη ἄλλο μεθύσι ἀπ' τὰ δικά τους, ἄλ-
λος πόνος γλυκοπόθητος Γ. Βλαχογιάνν., ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἀφήστε με νὰ κατεβῶ, ἀφήστε με νὰ τρέξω,
τ' ἄλεβον ἐχλιμίντησεν τοῦ γλυκοποθητοῦ μου
(ἄλεβον = ἄλογον) Νίσυρ.

Ὁφές ἡμου ᾿ς τῆς μάννας μου, προφές εἰς τοῦ κυροῦ μου,
σήμερον ἀπονύχιατα ᾿ς τῆς γλυκοποθητῆς μου
Κάρπ. (Ἑλυμπ.)

Ἄχου, μαννούλα μου γλυκειὰ καὶ γλυκοποθητή μου,
δὲν τὸ ξεδιάλυνες καλὰ τό ῥημο τ' ὄνειρό μου
Κάρπ.

Μαθ-θαίνεις τον καὶ τῆς στεριᾶς ὡσὰν καὶ τοῦ πελάου,
ξεχάνεις καὶ τῆς λυερῆς τῆς γλυκοποθητῆς σου
αὐτόθι. Ἡ σιμ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ριμ. κόρης καὶ νέου, ἔνθ' ἄν.

γλυκοποθοῦσα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς μετοχ. γ λ υ κ ο π ο θ ο ῦ σ α, τοῦ ρ. γ λ υ κ ο -
π ο θ ῶ.

Ἡ γλυκά, μεθ' ἡδονισμοῦ, ἐρωτικῶς ποθοῦσα.

γλυκοποθῶ Κ. Παρορ., Ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ δειλ., 80
Δ. Σάρρ., Εὐριπίδ. Ἰππόλ., 453 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. π ο θ ῶ.

Γλυκέως ποθῶ Κ. Παρορ., ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Κου-
ρασμένο τὸ κορμί του γλυκοποθοῦσε τώρα τὸν ὕπνο Κ. Πα-
ρορ., ἔνθ' ἄν. β) Ἐρωτικῶς ποθῶ Δ. Σάρρ., Εὐριπίδ. Ἰπ-
πόλ., ἔνθ' ἄν.:

Κι ὅσοι μὲ τὰ βιβλία πάντα βρίσκονται
ξέρουν πὼς τῇ Σεμέλῃ γλυκοπόθησεν
ὁ Δίας μιὰ φορά.

γλυκοπορδάλα ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ρ δ ά λ α.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο π ο ρ δ α λ ι ά ς, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ'
ἄν.: Ἡ γλυκοπορδαλιὰ κάνει γλυκοπορδάλες Ὁθων. Ἐκοφα
γλυκοπορδάλες ᾿πὸ τῇ γλυκοπορδαλιὰ Ἐρεικ.

γλυκοπορδαλιὰ ἡ, Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ρ δ α λ ι ά.

Ἵποεῖδος τοῦ φυτοῦ Προύμνη ἡ ἐμβολιαζομένη (Prunus
insititia) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) ἔνθ' ἄν.: Εἴ-
χαμε τσοὺ κήπους μας μιὰ γλυκοπορδαλιὰ καὶ τὴν ἔκοφε
ἡ μάννα μου Ἐρεικ. Πῆα τσοὺ κήπους κ' ἔκοφα γλυκοπορ-
δάλες ᾿πὸ τῇ γλυκοπορδαλιὰ τσῇ Τασούλης Ὁθων.

γλυκοπορτοκαλλιὰ ἡ, ἐνιαχ. γλυκοπορτοκαλ-λιὰ Κά-
λυμν. Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ π ο ρ τ ο κ α λ λ ι ά.

Ποικιλία πορτοκαλλέας με γλυκεῖς καρποὺς ἔνθ' ἄν.

γλυκοπορτόκαλλο τό, Πελοπν. (Κυνουρ.) κ.ά γλυ-
κοπορτόκαλ-λο Κάλυμν. Νίσυρ. γλυκοπορτοκάλ-λι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐς. π ο ρ τ ο κ ά λ λ ι.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο π ο ρ τ ο κ α λ λ ι ά ς, τὸ ὅπ.
βλ., ἔνθ' ἄν.: Μ' ἀρέσουν τὰ γλυκοπορτόκαλλα Πελοπν. (Κυ-
νουρ.) || Ἄσμ.

᾿Ω γλυκοπορτοκάλ-λι μ-μου καὶ γλυκολέμονόμ-μου,
ποὺ σ' ἀγαπῶ καλ-λύτ-τερα ἀπὸ τὸν ἐαυτόμ-μου
Ρόδ. Συνών. ν τ ό λ τ σ ο π ο ρ τ ο κ ά λ λ ι, σ ε κ έ ρ ι κ ο.

γλυκοποτήρα ἡ, ἐνιαχ. γλυκουποτηρά Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο π ό τ η ρ ο κατὰ τύπ. μεγεθ.

Δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον διατηρεῖται τὸ γ λ υ κ ό.

γλυκοπότηρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς, ὡς οὐς. λαμβανομένου κατὰ
γέν. οὐδ., καὶ τοῦ οὐς. π ο τ ή ρ ι.

Ποτήριον ἢ κύπελλον ἐντὸς τοῦ ὁποίου προσφέρεται εἰς
τοὺς ἐπισκέπτας τὸ γ λ υ κ ό.

γλυκοποτίζω Ἴων. (Σμύρν.) Κορσ. Κρήτ. Μεγίστ. —
Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 75 — Λεξ. Δημητρ. γλυκοπο-
τίζ-ζου Εὐβ. (Κουρούν.) γλυκουποτιζου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ά καὶ τοῦ ρ. π ο τ ί ζ ω.